

Helena Hoogenkamp (1986)
Het aanbidden van Louis Claus
(fragment)

OMDAT MAMA'S VOETEN tintelden sinds de eerste chemo's kon ze niet meer hardlopen. Ze leende een paar nordic walking-stokken en prikt nu in het fietspad alsof ze bergen beklimt. Op mijn All Stars hobbel ik achter haar aan, want ik heb geen wandelschoenen. Als ik haar probeer in te halen gaat ze sneller lopen, totdat het zweet langs haar voorhoofd druipt.

Tegenover de cacaofabriek steek ik mijn tong uit om de chocoladedeeltjes in de lucht te vangen. Dat deed ik in groep zes ook altijd, toen ik met Kelly naar school moest fietsen voor de veiligheid. Zodra we onze buurt uit waren ging Kelly op de pedalen staan, ze wilde niet tegelijkertijd met mij het schoolplein op rijden. Ik vond het best om achter haar aan te trappen en naar haar rug te kijken, naar haar goudblonde golvende haar en spijkerjack met glitterlovertjes. Ze moest toch voor het stoplicht tegenover de cacaofabriek op me wachten. Dan stak ik mijn tong uit en proefde de lucht.

'Wat doe je?' vroeg ze een keer wantrouwig.

'Het smaakt naar chocola.'

Vlug keek ze om zich heen, alsof de voorbijrijdende auto's tjokvol bekenden zaten, en opende haar mond. Haar roze tong wuifde naar de mijne terwijl ons licht op groen sprong.

'Ik proef niks,' zei ze teleurgesteld.

Vanaf de overkant kwam een oudere jongen aanfietsen met losse handen. Hij kruiste zijn armen en spreidde ze weer, als een koorddanser. Kelly keek gehypnotiseerd toe en hij trok zijn voorwiel op om te doen alsof hij op haar inreed. Verschrikt trok ze aan haar stuur, waardoor haar fiets omviel. Hij wilde haar ontwijken, maar zijn voorband stuiterde en hij viel hard op de grond. Ons licht sprong weer op rood en voor de auto's op groen. De vrachtwagenchauffeur die te hoog in zijn cabine zat om de gevallen jongen te kunnen zien gaf gas en reed over zijn benen heen.

'Mam, hebben jullie me van school opgehaald na dat ongeluk?' vraag ik.

'Welk ongeluk?'

Met een tak die ik heb opgeraapt strijk ik langs de spijlen van het hek dat de gemeente erna langs het fietspad heeft gezet.

'Met die jongen die hier zijn benen verloor.'

'Ik heb geen idee waar je het over hebt,' zegt mama.

Kelly werd van school opgehaald door haar ouders en iedereen keek naar me alsof ik haar iets had aangedaan. De juf knielde ook bij mijn tafeltje om te vragen of ze mijn ouders moest bellen.

'Misschien heb ik het wel niet verteld.'

'Of verzonnen,' zegt mama.

We lopen voorbij het hek langs het spoor en de weilanden. Ze snelwandelt

met haar skistokken en ik zwaai met mijn tak.

'Ik vind het hier zo lelijk,' zegt ze. 'Ik wilde eigenlijk in Castricum wonen. Lekker elk weekend langs de zee lopen. Het is net een grafkist hier.' Ze dept haar voorhoofd met haar mouw. 'Maar ja, je vader kon hier een praktijk overnemen.'

'Hoe heb je papa leren kennen?'

'We hadden een zomerweek verkering toen ik veertien was, maar dat ging natuurlijk weer uit. Op mijn eenentwintigste had ik een relatie met Jaap Knol. Hij vond me interessant, maar durfde me niet voor te stellen aan zijn ouders. Als die langskwamen moest ik mijn spullen onder het bed verstoppen en gaan wandelen. En toen hij het uitmaakte kreeg hij een vriendin die op mij leek. Ik kwam hem laatst tegen in de supermarkt en hij zei: wat erg van je ziekte. Nou, ik heb mijn karretje vol boodschappen laten staan en ben weggelopen. Het gore lef.'

'En papa?'

'Die kwam ik weer tegen toen het uit was met Jaap. Op een verjaardag, hij had een vriendin die de hele tijd aan hem zat te plukken, en twee weken later kwam ik hem tegen op straat en vroeg ik of hij thee wilde komen drinken en toen is hij niet meer weggegaan.' Er verschijnen blosjes op haar wangen. 'We moesten heel stil doen, 's nachts in huis op de overloop, want mijn autistische hospita mocht niet weten dat hij bleef slapen.'

'Wist je toen al dat hij de liefde van je leven was?'

'Waarom zeg je dat nou?' vraagt ze en draait zich om, begint terug te lopen naar huis. Ze zorgt ervoor dat ze me steeds een paar stappen voorblijft.

'Omdat jullie nog steeds getrouwd zijn.'

En jij misschien doodgaat, denk ik erachteraan. Haar hoofddoekje raakt doorweekt. Weer langs het hek, waar ik de tak langs de spijlen laat zingen. Onverwacht staat mama stil om te wachten tot ik haar heb ingehaald. Ze trekt de tak uit mijn handen en gooit hem weg.

'Waarom stel je altijd zoveel vragen?' Ze ontbloot haar grote tanden. 'Weet je? We zouden het allebei nog geen week uithouden in een concentratiekamp, we weten allebei niet wanneer we moeten ophouden met praten.' Ze prikt lachend in mijn zij met een van haar nordic walking-stokken. 'Daarin lijk je op mij.'